

Kristaus Karaliaus LAIVAS

Tėvų Marijonų Kolegijos Rėmėjų Savaitraštis

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Illinois

Telephone: Canal 7790

Numeris 4.	Kolegijos Rėmėjo mokesis ir "Laivas" metams \$3.00	Saus.-Jan. 27
Metai XIV	Vien tik laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00	1 9 3 4.
	Svetur metams \$3.00.	Atskiras numeris 5c

SENUJŲ UŽGAVĖNIŲ SEKMADIENIS — Septuagesima

Evangelija.

MT. 20, 1-16.

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokytiniam šitą prilyginimą: Dangaus karalystė panaši į žmogų šeimininką, kurs anksti rytą išėjo samdytis darbininkų į savo vynuogyną. Susiderėjęs su darbininkais po denarą dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. Išėjęs apie trečią valandą, jis pamatė kitus stovinčius be darbo prekyvietėje, ir jiems tarė: Eikite ir jūs mano vynuogyną ir kas bus teisinga, aš jums duosiu. Jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. Ir apie vienuoliktą valandą jis dar išėjo ir rado kitus stovinčius ir jiems tarė: Ko čia stovite visą dieną dykinėdami. Jie jam sako: Kad niekas mūsų nepasamdė. Jis jiems tarė: Eikite ir jūs į mano vynuogyną. Atėjus gi vakarui, vynuogynuo savininkas tarė savo užveizdui: Pašauk darbininkus ir atiduok jiems užmokesnį, pradėdamas nuo paskutiniųjų iki pirmųjų. Prisiartinę tad tie, kurie buvo atėję apie vienuoliktą valandą, gavo

kiekvienas po denarą. Atėję paskui pirmieji tarėsi daugiau gausią, bet ir jie gavo kiekvienas po denarą. Imdami gi jie murmėjo prieš šeiminką ir sakė: šitie paskutiniai viena valandą tedirbo, ir tu padarei juos lygius mums, kurie nešėme dienos ir kaitros našta. Bet jis atsakydamas vienam jų tarė: Prieteliau, aš tau nedarau skriaudos; argi ne už denarą susiderėjai su manim? Imk, kas tavo, ir eik sau; aš gi noriu ir šitam paskutiniam duoti, kiek ir tau. Arba ar man nevalia daryti, ko noriu? ar tavo akis dėlto netikusi, kad aš geras? Taip paskutiniai bus pirmi ir pirmieji paskutiniai, nes daug pašauktų, maža gi išrinktų.

Lekcija.

KORNT. 9, 2410, 5.

BROLIAI: Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenktynėse, visi, tiesa, bėga; bet tik vienas tegauna laimikį? Taip bėgkite, kad jūs gautumėte. Kiekvienas, kurs eina imtynėmis, nuo viso susilaiko. Jie juk tai daro, kad gautų pragaištantį vainiką, mes gi nepragaištantį. Taigi, aš taip bė-

gu, ne kaip į nežinias; taip kaujuos, ne kaip orą plakdamas. Aš baudžiu savo kūną ir stengiuos pavergti, kad kartais, kitiems apsaकोjes, pats nepasidaryčiau peiktinas.

Aš nenoriu, kad jūs, broliai, nežinotumėte, jog mūsų tėvai visi buvo po debesimi, visi perėjo jūrą, visi buvo pakrikštyti į Moze debesyje ir jūroje, visi valgė tą patį dvasinį valgį, ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą, (gėrė gi iš sekančios paskui juos dvasinės uolos, o uola buvo Kristus). Bet daug jų nepatiko Dievui.

Marijos ir Juozapo Sužaduojuvės

Sausio 23 dieną Bažnyčia mini dangaus Karalienės jungtuves su šv. Juozapu. Daugely šv. Rašto vietų randame minint, kad Marija ir Juozapas buvo sujungti teisiu moterystės ryšiu. Nes to, laiko papročiai reikalavo, kad įsikūnijusio Zodžio Motina turėtų sau globėją, sužadėtinį žemėje, kad tuo išvengtų žmonių pasmerkimo, pažeminimo ir bausmės. Iš kitos pusės reikėjo, kad būsimasis sužadėtinis mokėtų šventai gerbti jos mergystę, kad taip išsipildytų, kas buvo parašyta: "Štai mergaitė pradės ir pagimdydys sūnų." Bet kur galima buvo rasti toks sužadėtinis! Dievas jį matė Juozapo asmenyje, tame tauriame vyre, kuri šv. Raštas vadina Teisiojo vardu. Kokių stebuklingu būdu dangus išrinko tą palaimintą patriarka būti Švč. Mergelei sužadėtinium? — Štai ką mums apie tą pasakoja vienas padavimas:

Po savo gimdytojų mirties, Marija buvo atiduota į šventovę tarnauti. Ir čia jos dorybės plėtėsi ir tarpo bažnyčios paunksnlje. Kada jai suėjo 14 metų (to amžiaus žvdu mergaitės buvo laikomos subrendusiomis), tai vyriausias kunigas

liepė dieviškai Mergelei ir jos amžiaus draugėms grįžti pas savo tėvus, kad išsirinktų sau vyrus. Visos sutiko, išskyrus Mariją. Ji nuo mažens buvo tėvų pažadėta bažnyčios tarnybai. Šią auką mergelė atnaujino, be to, dar susirišdama skaistybės apžadu.

Kada tie dalykai išėjo aikštėn, vyriausias žvdu kunigas nežinojo, kas daryti. Iki šiol negirdėtas buvo daiktas, kad kuri mergaitė tokiu apžadu būtų būvus save susisaisčius, kad atsižadėtų tekėti ir liktų amžinai bažnyčiai tarnauti. Nebuvo kas daryt — reikėjo vieną iš dviejų išsirinkti: arba sulaužyti apžadą arba įžeisti senus žvdu papročius. Dalykui išspręsti atsitiko patogi proga. Buvo bažnyčios pašventinimo šventė, kuri daug žvdu sutraukė į Jeruzalę. Taigi vyriausias kunigas sušaukia tautos vyresniusius, įstatymo mokytojus ir artimiausius Marijos gimines. Jiems atiduoda svarstyti šį dalyką. Visi nutaria kreiptis tokiu kėbliu reikalu į Viešpatį patarimo. Vyriausias kunigas užlipa prie altoriaus prašyti šviesos iš aukštybių. Ir čia pasigirsta ūmai balsas: "Jau atėjo laikas išsipildyti Izaijo pranašystėms, kurios sako: Atžala išeis iš Jesės šaknies ir žiedas kilis iš jo šaknies. Tededie visi Dovo giminių nariai prie altoriaus savo šakelę. Keno šakelė pražydės ir jei ant jos bus rastas Dievo balandėlis, tas bus mergelės sužadėtinis."

Ir šaukliai mušdami šventus būgnus paskelbė Viešpaties žodį visam Judo kraštui. Tada susirinko visi jaunikaičiai iš Dovo giminės. Kai kiekvienas buvo padėjęs savo šakelę prie altoriaus, aukėjo Dievui aukas, meldami atnaujinti stebukla, kurį senovėje buvo padaręs Aro-nui, išželdindamas lazda. Bet, deja, stebuklo nesulaukė — šakelės neišleido lapų. Teiravosi tada vyriausias kunigas Vieš-

paties. O jam buvo atsakyta, kad ne visi Izraelio jaunikaičiai dalyvavo.

Reikėjo sušaukti antrą kartą. Netrukus, iš tiesų, sužinota, kad yra dar vienas asmuo iš Dovidio giminės, vardu Juozapas. Jis, būdamas senesnis už kitus, nedrįso varžytis dėl kalbamosios nuotakos. Verčiamas į eilę stoti su kitais, jis

taip pat padėjo prie alotriaus savo šakelę. Išaušus rytui, pasirodė ant jos išsprogę gražūs žali lapeliai, o baltas kaip sniegas balandėlis ilsėjosi ant jo šakelių. Visi dalyvavusieji suprato Juozapą esant Viešpaties išrinktą. Ir lapkričio 21 dieną juodu susižiedavo, kaip buvo žydų paprotys. Padavimas dar priduria buvus tarp Judo vaikų vieną aukštos kilmės jaunikaitį, didelių turtų valdytoją, kurs tikėjosi Marijos rankos. Nelaimėjęs, jis iš nusiminimo sulaužęs savo šakelę, o pats nuėjęs užsidaręs į vieną Karmelio kalno urvą kartu su Elijo mokiniais. Tai buvo Agagas. Jis vėliau tapęs krikščioniu. Abu sužieduotiniai drauge sugrįžo į Nazaretą. Ten jie apsigyveno kiekvienas skyriumi ir laukė vestuvių dienos. Po dviejų mėnesių, t. y. sausio 23 dieną buvo atšvęstos Marijos ir Juozapo jungtuvės.

Nors susižiedavimu Juozapo ir Marijos tautos paprotys buvo išlaikytas, tačiau visą gyvenimą juodu išbuvo vien tik sužieduotiniai, kadangi nekaltybės įžadai Dievui juodviem buvo brangiau už viską. To dėl kuomet arkangelas Gabrielius Marijai apreiškė, kad pagimdysianti Mesiją, ji nors jau susižiedavusi su Juozapu, kukliai primena sakydama: — „kaip tas gali įvykti, nes aš nepažystu vyro?“ Ir tik angelui užtikrinus, kad ji ne iš žmogaus, bet iš Šventosios Dvasios pradėsianti kūdikį, Marija sutikima pareiškia: „Tegul man stojis tavo žodžiu.“

PRASO PASIMELSTI

Prašome pasimelsti už Rėmėją ir jos šeimyną gyvenančią Petersham, Mass.

Branginkime Laiką

Laikas, kaip upėje vanduo, nuolat bėga. Kiekviena prabėgusi valandėlė jau daugiau negrįžta. Taigi svarbu, kad tos gyvenimo valandėlės mums veltui neprabėgtų. Jas visas mes turime užpildyti gerais ir naudingais darbais. Bet ar taip mes gyvenime elgiamės? O-o, toli gražu ne! Tik pažvelkim į gyvenimą. Kiek mes to brangaus laiko praleidžiame niekam, pav., kortuodami, rūkydami, tinginiaudami, girtaudami, tuščiai kalbėdamiesi, jaunimas šokiams, barniams ir panašiai. Bet ar mes pamąstome, kad iš kiekvienos tuščiai praleistos valandėlės reikės mums duoti apyskaita, kaip perspėja Šv. Raštas? Daugumas, galima drąsiai sakyti, apie tai nemąstom. Tas ir yra blogiausia, jeigu pamąstytum, ištikro tokiems dalykams laiko neaikvotum.

Kaip mes laiką sunaudosim, nuo to mums pareis šis ir amžinasis gyvenimas. Daug pasaulyje žymių žmonių iškilo tik dėl to, kad jie suprato laiko svarbą ir jį tinkamai išnaudojo.

„Gal ta minutė, kurią aš dabar niekam leidžiu, galėtų būti sunaudota mano brolių, mano tautos gerovei? Gal ji buvo man Dievo duota tam, kad joje savo būsimosios šeimos laimę sukurčiau? Gal Dievas šioje valandėlėje laukia iš manęs gero darbo ar karštos vidujinės maldos?“ — Taip privalėtume kiekvienas pagalboti.

Jei kai kam iš mūsų to negrįžtamo, brangaus laiko būtų negaila, tai nors kitiems jo negaišinkim. Bet kur tau! Kol pasaulis bus pasauliu — kas norės laiką naudingai sunaudoti, visada tinginių bus trukdomas, išjuokiamas, „davatka“ ir panašiai apšaukiamas, bet darbštieji visai į tai neturėtų kreipti dėmesio, nes lo ir nustoja, kai pereina laikas. „Žinai, ką tau daro pasaulis? — Ogi į tavo širdį žė-

(Tešinsys 55 pusl)

MALDOS APAŠTALYSTĖS SUSIVIENIJIMAS Švenčiausioje Jėzaus Širdyje

DIEVO IR ARTYMO MEILĖ

Bendroji Intencija vasario mėnesiui, 1934
metų, kurią paskyrė šventasis
Tėvas Pius XI.

Kiek šiandien pasauly: skurdo, vargo, vaidų, apkalbų, peštynių, suktybių! Kiek priešgimnų, tėvus apleidusių vaikų! Kiek sudraskytų šeimynų, divorsų! Kiek žmogžudybių, net savo gimstančio kūdikio gyvybės atėmimų! Kiek pasityčiojimo iš šventenybių ir paties Dievo! Kiek neramių, save draskančių širdžių, kurios vedusios geidulių pataikavimo gyvenimą, neatsižvelgiant nei į Dievą nei žmogų, patys nebepakenčia tos baidyklės kurią iš savęs padarė ir sau galą padaro!... Ir iš kur tas viskas? Iš kur gi daugiau, jei ne iš to, kad žmonija grįžta pagonijon. Moderniškos, šių laikų mados žmogus, myli tikrai savo geismų patenkinimą, o nepaiso kito žmogaus, nei Dievo. Kaip ramu ir malonu būtų šiame pasaulyje, jei visi mylėtų Dievą, kaip Tėvą, gi visus žmones, kaip savo brolius! Pats Kristus mums nurodė, kad nėra didesnio įsakymo, kaip kad: *„Mylėsi Viešpatį Tavo Dievą visa širdimi, visa siela, visu protu, visomis jėgomis!... Mylėsi savo artimą, kaip save.“*

Kuomet žmogus tokią meilę įgyja, tai ji tvarko visus jo gyvenimo, veiksmus. Kas myli Dievą tas Jo įsakymų klauso ir Jam tranauja. *„Dievo nemylima liežuviu,“* — sako Kristus. *„Jei Mane mylite, užlaikykite mano įsakymus.“*

Iš to pažysti, kad kas myli artimą: jei kitiems yra teisingas, gailėstingas. Meilės ten nėra, kame piktumai, vaidai, nepasitikėjimai, įtarimai, neapykanta, gobšumas turtų krovime ir garbės ieškojimas.

Šv. Tėvo paraginti, kasdien nuoširdžiai pasimelskime, kad žmonės — kata-

likai ir ne katalikai — suprastų jog visi esame Dangiškojo Tėvo vaikai, gi vienas kitam broliu.

Meš gi kiekvienas, turime būti Dievo ir artimo meilės gyvas pavyzdīs.

VASARIO MĖNESIO GLOBĖJA
ŠVČ. PANELĖ MARLJA IŠ LIURDO.

Pirm septynias dešimtis penkių metų Liurdas buvo mažai kam žinomas miestelis Prancūzijos pietuose, apačioj Pyrenų kalnų, šiandien gi jis yra viena iš garsingiausių vietų pasaulyje. Per metus jį atlanko daugiau negu milijonas maldininkų iš įvairių kraštų. Kas metai Liurde stebuklingi pagyjimai, kas yra įrodymu, jog stebuklų laikai neužsibaigė.

Suėjo septynias dešimtis penki metai nuo to laiko, kuomet Bernadeta Soubirous neturtinga, vos 14 metų amžiaus mergaitė pirmą kartą Massabiells urve pamatė nepaprasto skaistumo; stebėtinai išreiškos jauną moteriškę, kuri per pen-

kių mėnesių laikotarpį pasirodė mergaitei 18 kartų ir su ja net maloniai kalbėjo. Vieną dieną pasireiškusi ji žavinti Panelė, liepė Bernadetai pražerti žemes ir kuomet prasimušė šaltinis, paragino gerti vandens, ir jame prastus. Tais laikais niekas nežinojo, kad tame urve būta vandens. Tačiau, nuo tos dienos, kuomet vanduo pradėjo tekėti, tai lig šios dienos tebeteka ir žmonės jūmi gydosi. Apsireiškimo, metu gražioji pana per Bernadetai liepė toje vietoje pastatydinti koplyčią ir daryti procesiją. Vieną dieną Bernadetai apsireiškusios įstabios mergelės paklausė, kas ji per viena ir gražioji pana šypsodamos atsakė: — “Aš esu Nekaltas Prasidėjimas.”

Marijos apsireiškimas Liurde buvo iširtas nuodugnai ir pripažintas tikru. Toje vietoje pastatydinta puošni, čidelė bažnyčia. Tų švč. Marijos didelių apsireiškimų pagerbimui, Bažnyčia paskyrė vasario 11 dieną. Nėra reikalo mums keliauti į tolimą kraštą; čia jau Nekaltai Pradėtoji Dievo Motina mūsų maldų išklausys, jei tik mes, kaip jos Dieviško Vaikelio ištikimi prieteliai, iš širdies melsime reikalingų dalykų. Ypač melskime tos Gražios Meilės Motinos pagalbos, kad didžiausiasis Dievo įsakymas — Meilės — būtų mūsų ir visų žmonių užlaikytas.

A. Badaris.

NURODYMAI PROMOTORIAMS

Vasaris 1934.

Brangus Promotoriau:—

Kadangi tavo užduotis yra begalo svarbi ir nuo tavo darbštumo gali daug žmonių prisiartinti prie mylinčios Viešpaties Jėzaus Širdies, kaip kad dėl tavo nerangumo daug sielų gali pasilikti užsalyje ir žūti amžinai, to dėl čionai trumpai primename promotoriams pareigas:

Maldos Apaštalytės įstatai nurodo, kad “promotoriai privalo pasižymėti pamaldumu ir karštu uolumu sielas gelbėti.” — Tas pamaldumas nėra tik atlikimas

mūsų pareigos Dievui, bet uolumas kuris žmogų skatina vis daugiau ir daugiau Dievo garbei ir meilei dirbti. Promotorius, todėl, sau užsideda daugiau maldų, dažnas Komunijas, kasdienį šv. Mišių klausymą, ražančius, kryžiaus kelių, novenas, visų bažnyčios viešų pamaldų lankymą bažnyčioms, vienuolijoms, pavargėliams aukojimų ir viską ką tik pamaldumas iššaukia. Juo daugiau tų darbų promotorius atlieka juo tinkamesnis jis yra promotorium būti.

Promotorius trokšte turi trokšti Dievo garbę praplatinti, per sielų išganymą ir didesni sielų pašventimą.

Savo uolumą promotoriai parodo tinkamu pareigų atlikimu:

1. Visų pirmą, nauju narių į Maldos Apaštalytę įrašymą. Koliai parapijoje yra nors vienas žmogus nepriklausantis Apaštalytei, toliai promotorius negali nurimti. Priimant naują narį reikalingi tik du dalykai: pasižadėjimas kasdien kalbėti Rytmetinį Aukojimą ir jų vardų įrašymas į Apaštalytės knygas.

2. Išdalinti Apaštalytės Lapelius kas mėnesis greitai ir, jei galima, pačiam į rankas įteikti. Tą progą pasižymėti nario atliekamus gerus darbus arba jo reikalus už kuriuos reikalinga melstis kitiems.

3. Priminti nariams apie žinotinas bažnytines to mėnesio pamaldas, šventes, pasninkus, kaip štai Vasario mėnesyje: Grabnyčia (2 d.), šv. Blažio (3 d.), švč. Marijos Liurde (11 d.), Pelenų dieną ir Gavėnios pradžia (14 d.), Kvartalinių pasninkai (21, 23 ir 24 d.), Gavėnios pamaldas ir Velykinę išpažintį.

4. Suprantama, kad su atsidavimu platinsi katalikiškus laikraščius, kurie gelbi žmonėms geriau pažinti Dievą ir Jo meile naudotis. Ypač didelė yra promotoriaus pagalba skaitymas ir platinimas savaitinio religinio laikraščio “Laivo.” Jo adresas: Tėvai Marijonai, 2334 So. Oakley ave., Chicago, Illinois.

ATSAKYMAI SKAITYTOJŲ PAKLAUSIMAMS

Klausimas. Kodėl dabar žmonės taip užsispyrę savo valioje? Vieni gvoltu, kiti patylomis; vieni turtų, kiti garbės lepmių tik trokšta?

Waterburietis.

Atsakymas. Todėl, kad žmonės vis labiau ir labiau pamiršta savo tikrąjį tikslą — Dievą pažinti, Jį garbiati, Jį mylėti, Jam tarnauti ir amžinąją laimę pelnyti — tai jie pasirenka sau kitą ką savo tikslu. O ką pasirinks? — pačius save: Todėl poto ir spiriasi savo valioje.

Be to, vis labiau netekdami tikėjimo ir vilties amžinosios laimės, visomis keturiomis kabinaisi į žemiškus dalykus, kad nors laimės trupiniukais pasigėrėtų.

Žmonės pamiršta esą Dievo valiai ir nesirūpina tokiais būti, tai juose įsigali žvėriškumas, kurio žmoguje yra labai daug.

Be grįžimo į Dievą ir į krikščioniškąjį nuolankumą, savęs išsižadėjimą ir atgailą negalima laukti nieko geresnio, bet dar blogesnių dalykų. Patys žmonės nemėgsta praregėti, tai nelaimės vėliau jiems atidarys akis.

Klausimas. Ar yra dar išsigelbėjimo atgaila žmogui iš sakyklos prakeiktam?

Bridgeportietis.

Atsakymas. Tokių atsitikimų negirdėti, kad žmogų iš sakyklos prakeiktų. Nė vienas niekeno negali būti prakeiktas, jei jis yra teisus. Gi jei kas yra pridirbęs daug įvairių nedorybių, tai nereikia nei keikti: jo nedorybės jį daro prakeiktu.

Tikroji atgaila naikina visokį prakeikimą. Jei esi kaltas, daryk atgailą ir liksi teisus.

Atsakymas Marquette Parko Juozui.

Apie Didžiai Gerg. Vyskupą Būčį buvo rašyta "Laive" ir kituose katalikų laikraščiuose. Buvo aiškinta, kokios Mišių apeigos yra vartojamos katalikų Bažnyčioje ir buvo parodyti jų skirtumai, bet ką padaryti, kad daug žmonių, kaip

sakoma, "žiūri į knygą ir mato tik špygą" — nesupranta, ar nenori suprasti, kas paaiškinta ir nesiliauja tarškėję visokiausių niekų.

Buvo aiškinta, kad katalikų Bažnyčia vartoja Mišioms ir lotynų arba Vakarų ir graikų arba Rytų apeigas. Šios paskutinės yra panašios į pravoslavų, stačiatikių apeigas. Ir vienos ir antros apeigos yra senos, Bažnyčios priimtose, vartojamos ir geros.

Galutinai, kiekvienas katalikas turi jau žinoti, kad ne pačios apeigos sudaro Mišių brandulį, bet tik *konsekracija*, kurią įvykdo, turįs kunigystės šventimą asmuo. Tos mišių apeigos, kurias katalikai mato kasdien bažnyčiose, gali būti Bažnyčios pakeistos ir dėlto Mišios nenustotų buvusios Mišiomis.

Romos katalikais arba tiesiog katalikais yra visi tie krikščionys, kurie pripažįsta savo Bažnyčios galva Šv. Tėvą Popiežių, išpažįsta Bažnyčios skelbiamąjį mokslą, pripažįsta septyniuosius Bažnyčios garsinamus ir vartojamus sakramentus.

Vieni katalikai, kaip pavyzdin, mes lietuviai, lenkai, airiai, prancūzai, italai ir t. t. vartojame savo bažnyčiose lotynų apeigas Mišiose. Kiti katalikai, kaip va, graikai, rusinai (unitai), slavencai, slavų kalbis, ukrainų dalis vartoja savo bažnyčiose Rytų apeigas, panašias į pravoslavų, bet jie yra katalikai.

Jo Malonybė Vyskupas Būčys yra Romos katalikų vyskupas, kaip ir kiekvienas Amerikos katalikų vyskupas, tik jis yra skirtas Rytų apeigų Katalikams, todėl ir Mišias laiko jų apeigomis. O kadangi laiko Rytų apeigomis Mišias, tai ir Komuniją dalina sulygtų apeigų.

Lotynų apeigų Mišiose vartojama duona baltos apvalios hostijos pavidale, Rytų apeigų Mišiose vartojama tam tikra duona kitokiais gabalėliais.

Mišių gerumas ir tikrumas nepriklauso nuo duonos išvaizdos.

Vyskupas Būčys turi iš Šv. Tėvo leidimą laikyti Mišias ir lotynų ir Rytų apieigomis, taigi tokio leidimo jam nėra reikalo nuo kurio nors vyskupo prašyti. Tokius leidimus gali duoti tik Šv. Tėvas.

Kad per Mišias būtų vartojama balta, apvali didelė hostija, o Komunijai mažiukės, tai tas ne Viešpaties Jėzaus paskirta, o tik tokia jų forma nuo senovės Bažnyčios priimta. Jėzaus buvo palikta tik, kad būtų vartota kvietinė duona ir tikras, grynas vynas, o kokios jų forma ir kokios taurė arba kielikas nenurodyta.

Klausimas. Kodėl katalikai žmonės privalo pirkti Kalėdų atvirutes nuo katalikų?

“L.” *Skaitytoja.*

Atsakymas. Nėra jokio įsakymo, kur kas privalo pirkti. Gera laikytis šūkiu: “Savieji pas savuosius,” jei tie “savieji” yra padorūs pirkliai ir parduoda padorius, tinkamus ir gerus daiktus. Taigi, jei katalikas savo krautuvėje parduvinėja tinkamas, gražias Kalėdų atvirutes, tai tinkamiausias dalykas pirkti tas prekes pas jį. Pasitaiko ir tai labai dažnai, kad pardavėjas neva katalikas, o parduvinėja netikusias, bedievių sugalvotas atvirukes — netikusias, tuomet geriau pirkti pas žydą, negu pas tokį kataliką.

(Pabaiga iš 51 pusl.)

mes verčia ir nori ją užtroškinti,” sako pal. kun. J. Bosko.

“Danguje niekas neverkia, tačiau jei bent sykį išrinktieji galėtų verkti ir gailėtis, tai verktų tik dėl negerai praleisto laiko šiame gyvenime, nes jei tą laiką būtų tinkamai sunaudoję, danguje būtų didesnę garbę užsipelnę.” — “Ir niekas taip nekankina pragaro nusmerktuosius, kaip šiame pasaulyje pratinginiauto laiko prisiminimas,” sako tas pats palaimintasis.

Tat matome, kad tik laiko išnaudojimas mums nulems ir pomirtinį gyvenimą. Naudingai kiekvieną valandėlę praleisda-

mi, galim pasigerinti būvį ir čia ant žemės, o nuo to gali žymiai pareiti ir mūsų gyvenimas. Nes kas yra, kaip skruzdė, darbštus, tas visada gali pakenčiamai pragyventi ir apie nedorus dalykus neturi laiko nė pagalvoti. Tinginys gi priešingai — nuskurdes, gyvenimu nepatenkintas ir lengviau visokios pagundos jį nu-gali.

Stenkimės kiekvieną valandėlę geram išnaudoti. Visad uoliai atlikime savo luomo pareigas. Lūosų laiku skaitykim katalikiškas knygas, bei laikraščius, juos platinkim, lankykim ligonius, padėkim silpnesniems, apie ką žinom ir sugėbam — rašykim, dirbkim katalikiškose organizacijose ir t. t. Tokiu būdu mums tuščiai neprabėgs nė viena minutė, ir toji laiko uždanga, kuri mus skiria nuo amžinybės, kai praslinks — mes būdami amžinybės angoje Aukščiausiojo skirtą laiką ir tas kruopštumas mūsų neapvylė.

Albinas Dainonis.

KĄ MUMS DUODA KATALIKŲ BAŽ- NYČIA?

II.

Bažnyčia padeda man laikinuose reikaluose.

(Tešinys)

Bažnyčios veikimas neapsirubežiuoja vien sielos reikalais ir mūsų išganymu, bet taip pat rūpinasi ir šio gyvenimo reikalais. Tai yra antraeilis Bažnyčios tikslas. Nes Kristus pataria mums visų pirma ieškoti *Dievo Karalystės*, gi visa kita bus mums duota. Tačiau rūpinasi Bažnyčia ne vien sielos, bet kūno reikalais, nes taip ir pats Kristus darė.

Kiek kartų Kristus savo misijose kelionėse rūpinosi numalšinti klausytojų alkį ir kitus reikalus.

Skaitome šv. Rašte, kad tūkstantinė (Tešinys 63 pusl.)

Šventos Atminties
DIDELIS LIETUVIS ARKIVYSKUPAS
JURGIS MATULAITIS—MATULEVIČIUS, M. I. C.
 Mirė Sausio 27, 1927

**NEGALIME
 UŽMIRŠTI...**

Šeštadienyje sueina septyni metai, kaip mirė šventas žmogus—arkivyskupas Jurgis Matulaitis, M. I. C. Netik Tėvai Marijonai, bet ir kiti Amerikos lietuviai negali užmiršti jo nuoširdaus malonumo, kurio dauguma patyrė jam lankant lietuvių parapijas 1926 metais. Daug žmonių jį laiko šventuoju.

ARKIV. JURGIS MATULAITIS, M. I. C.

PREZIDENTO ANTANO SMETONOS KALBA pasakyta laidotuvėse prie Kauno katedros

Varpai apraudojo, gedulo vėliavos apgailėjo, spauda aprašė Arkivysk. Jurgį ir jo nuopelnus, padėtus Bažnyčiai ir Tėvynei. Nuoširdžiomis maldomis ir religinėmis apeigomis jį atlydėjo čionai Bažnyčios jerarchai ir didelė minia tikinčiųjų.

Arkivysk. Jurgio vienuolio mirtis ne vieną giliai sugraudino, ne vienam giminei, gyvenimo ir darbo draugui nuriedėjo per skruostus gaili ašarėlė. Pasigedo jo Bažnyčia, kuriai iš visos širdies tarnavo, pasigedo ypačiai jo svajonių vaisius — Marijonų Vienuolija, kurioje jis tiek daug vilties įdėjo. Mirė didysis asketas, kuris tiek daug ryšių turėjo ne vien su lietuviais, bet ir su plačiausia katalikų visuomene.

Štai Bažnyčios Vyriausybė atėjo atiduoti jam pagarbos ženklą, atvyko pasukutinį kartą su juo atsisveikinti mūsų vyriausybės atstovai, kurių vardu aš tariu šiuos žodžius. O ką gi mes norime jam pasakyti, sakydami sudiev? Ar kad mes jį užmiršime? Gal būt... Tai tiek priprastas žmogaus silpnumas yra tas užmiršimas. Bet kad ir mes užmiršime, jo neužmirš nei Bažnyčia nei Lietuvių tauta su savo valstybe.

Arkivysk. Jurgis buvo didelis žmogus, dėl to ir didelis kūrėjas, ir jo kūrybos sritis yra labai plati, dėl to ne kiekvienas ir ne tuojau teįstengia savo akių plotu ją aprėpti. Norint įvertinti Jurgio vienuolio, vyskupo, arkivyskupo asmuo, pagaliau, idealioji žmogaus būtybė, reikia žvelgti dvasios akimis, kaip jis kad

žvelgė į šį regimąjį pasaulį, dievišku mastu jį vertindamas.

Toks mastas yra lemta pasiekti tam, kas yra išsigijęs dvasios patyrimo. Arkivysk. Jurgis jo išsigijo apšėiai. Didelis jo protas ir jo tvirta valia padarė jam prieinamą mokslą, jo tyra gili siela iškėlė jį viršun minios, lyg ir žibintuvą, kuris skaisčiai švietė aplinkui visiems. Apie jį tad galima pasakyti, kad kas su vienuoliu Jurgiu sutapo, tas geresnis patapo.

Jis vertėsi visokiuose visuomenės sluoksniuose, įvairiose šalyse ir įvairiose tautose, matė visokių dorų ir nedorų dalykų, ir betgi niekas jam blogo nepriėjo, jo nepagavo drumsti gyvenimo vėpetai: visur ir visuomet iš to gyvenimo sūkurio jis ėjo labiau užsigrūdinęs, savo dvasia sustiprėjęs. Visur savo dvasios akimi, viršun ir apačion žvelgęs, ieškojo gero ir rasdavo gera. Kas gera tai į krūvą, kas bloga tai į šalį.

Visuomenės organizacija, jos tvarkymas, rikiavimas — štai kokia vedamoji mintis žymėjo Arkivysk. Jurgio gyvenimą. Įgytas mokslas ir prityrimas neturi skirtis nuo gyvenimo. Kai nėra tarp jų taikios santarvės, tai jie patys nustoja vertės, palieka be prasmės, išsenka.

Prasmės mokslui ir gyvenimui duoda amžinoji Kristaus paskelbta tiesa. Bet ji, ta tiesa, įgyjama ne veltui, įgyjama nenulstamu darbu ir meile, Evangelijos išsenka.

Taip mokė Arkivysk. Jurgis, ir kaip jis mokė, taip ir pats stengėsi gyventi.

Žodis nuo darbo jam nesiskyrė, dėl to jis buvo didelis visuomenės organizatorius. Čia jo darbas, kaip Bažnyčios žmogaus, pasirodo vienoje srityje su darbu valstybės žmogaus. Abu jie kuria, organizuoja, tik vienas bažnytiškai, **sub specie aeternitatis**, kitas valstybiškai, **sub specie temporis**. Bet katras gi tvirtiau kuria? Tas, katras giliau deda pamatus, amžinus pamatus, religijos pašvęstus. O tie pamatai siekia žmogaus sielos gelmes. Taip mąstė kunigas Jurgis.

Tad Arkivysk. Jurgio organizacijos darbas prasideda nuo paskiros sielos organizavimo. Tik organizuotos sielos tegali sudaryti tvirtą visuomenės organizaciją. Tokia visuomenė stipri. Ant jos gali statyti, kurti Bažnyčią ir Valstybę. Čia jų solidarumas, jų talka. Nėra ir negali būti prieštaravimų tarp jų. Tik valdžia, kuri neišmano religijos esmės asmens ir visuomenės tvarkai, gali kitaip manyti.

Ir vis dėlto Arkivysk. Jurgis, būdamas visuomenės organizatorius, bėga iš tos visuomenės ir steigia vienuoliją, ir pats tampa vienuoliu. Ar čia kartais neprieštaravimas? Ne, neprieštaravimas! Visuomenės jūra nuolat banguoja, putuoja, kyla verpetais, tykojančiais praryti žmogų bedugnėn: Uola — sala tegali gelbėti keleivį, duoti jam poilsio ir pajėgos toliau pasistiprinus keliauti. Ir vienuoliui, žiūrinčiam iš tos salos į gyvenimą ir į jo sukurius, lengviau paduoti gelbėjimo laivas skęstantiems keleiviams. Juk jei nori minią suprasti, tai reikia pakilti viršun jos. Taip manė vienuolis Jurgis.

Bet ta sala įmanoma ne kiekvienam: tik visa ko išsizadėjęs ir turįs savo galutiniam tikslu dvasines gėrybes tegali

ją pasiekti. Tad vienuolynas išimtis, o ne taisyklė. Atsiskirti nuo visų ir betgi bendrauti su visais yra didelė išimtis.

Apsėčiai turėdamas tos išminties, kunigas Jurgis pradėjo 1918 m. Lietuvos sostinėje Vilniuje bažnytinės kūrybos darbą greta su Valstybės Taryba, dėjusia pradžių mūsų valstybės kūrybai. Jam lemta buvo būti pirmam Vilniaus vyskupui atgimusioje nepriklausomoje Lietuvoje. Tada valstybės vyrai suprato jį, o jis suprato juos. Tai buvo gera talka ir malonu atsiminti visiems, kuriems teko dirbti anuomet Lietuvos sostinėje. Tame sunkiame darbe nebuvo skirtumų numyse tarp „žydo ir ellino“, šv. Rašto žodžiais tariant. Atsimenu, kaip Taryba išskėlė pietus Vilniaus vyskupui Jurgiui pagerbti. Susirinko ton iškilmėn lietuvių, gudų, žydų ir atstovai valdžios vokiečių, besirušiančių išsikraustyti iš Vilniaus.

Didysis pedagogas Vysk. Jurgis pasakė savo kalboje tarp kito ko: „Jei mes imamės kepurę, eidami pro kryžių, ir tuo lenkiamės ženklui, primenančiam Kristų, dėl žmonių meilės mirusi, tai dar daugiau turime linkterėjimu pagerbti kiekvieną žmogų, kataliką ir nekataliką, to paties Dievo dvasios pakvėptą“.

Arkivysk. Jurgis skelbė ne siaurą koki mokslą, skelbė tiesą plačią, visuotinę, visiems įmanomą, tiesą amžiną, norėdamas ją įkvėpti mūsų tautai ir dėl to jis buvo didesnis lietuvis, nekaip gali kam pasirodyti. Jis visų pirma skelbė, kad reikia siekti to, kas yra gera, ir geromis priemonėmis siekti. Jei Lietuva eis tuo keliu, ji išliks nepriklausoma, ir nepriklausomybės pamato reikia ieškoti tyroje lietuviuo sieloje...

1905 — SUMIŠIMŲ METAI LIETUVOJE

(Tęsinys)

Taip, toji giraitė, Rūdžių giraitė vadinama, daug gražių valandų mačiusi ir girdėjusi! Kur ji dabar „valnagirės“ laikams užėjus? — Viskas prapuolė! Kelmais, šiekštomis ir spygliais nuklotą kepina saulė nenaudingą plotą! — galima su mūsų dainium pasakyti. Giraitės nebelikę nė ženklo. Viskas iškiršta, išnaukinta...

Šalia šios giraitės ošė gražioji Šuns-kagirė. Marijampoliečių paguoda. Kas joje nėra buvęs, kas neuogavęs, negrybavęs, negėliavęs joje? Kokia ji graži ir maloni seniau būdavo!

„Valnagirės“ užėjo metai, vien kelmai ir aplaužyti krūmokšliai tebeliko!... Viskas iškiršta, išgabenta, išparduota ir tai dažniausiai už pusdykę.

Revoliucijai aprūmus, ūkininkai ne vienas sunkiai gavo atgailoti už tą savo neišmintingą žygį. Viena dėl to, kad valdžia pradėjo tyrinėti, kurie kirto girias, išėjus aikštėn, turėjo paskui dvigubai su bausmėmis už tai atmokėti. Ne vienas ir iš namų dėl to galėjo išeiti. Antra — iškirtę apylinkėje mišką, dabar kuriam reikalingas kuras ar statybai medis — važiuok už kelių mylių, ieškok, kol gausi!

Tai vis pasaulio lygintojų, revoliucijos padariniai! Tai tau „valnagirės!“

Kerštai

„Valnagirės“ metu labai keblioje padėtyje atsidūrė miško sargai. Jie yra valdžios apmokami ir jų pareiga saugoti miškus nuo visokių naikintojų. Dabar pasklidus „valnagirės“ gandui, kai visi supuolė naikinti miškus, girios sargai pradėjo ginti. Gudresnieji mokėjo savo pareigas taip eiti atsargiai, kad neiškreipė nei „valnagirės“ šalininkams, nei rusų valdžiai. Ką matydami nematė, nesi-skubino su skundais į vyriausybę. Šiaip taip paskui pasiteisino. Tokiu būdu li-

ko, kaip sako, ir vilkas sotus ir ožka sveika.

Karštukai, arba geriau bus pasakius žmonės be takto, gal kiek kerštingi ir išdidūs, norintieji parodyti: kas aš — pradėjo su „valnagirininkais“ tuoj vaidintis, gąsdinti savo jėga ir galybe. Kilo dažnai susikirtimai. Kai kur pasibaig-davo net susišaudymais ar net mirtimi.

Tokiuose užsikirtimuose pašauti net du eigučiai, kuriems ilgai reikėjo pasirgti, kol pagalios išsigydė. Labiausiai tačiau už trukdymą kirsti girias, žinoma, buvo kaltinamas eigučių vyresnysis, seniau iš rusiško „abieščiku“ vadinamas. Jo pavardė, rodos, buvo Žiugžda.

Norėdami ant jo išlieti visą pyktį, vieną kartą „revoliucionieriai“ padarė ant jo namų užpuolimą. Žiugžda jau vien dėl to, kad buvo girios valdininku, turėjo gerų ginklų pas save. Dabar tokiems neramiems laikams atėjus ir porą kartų atsitikus net užmušimų, jis tyč gerai apsiginklavęs kiekvieną valandą buvo pasirengęs pasitikti užpuolikus. Taigi ir dabar, pajutęs veržiantis užpuolikus per duris, jis pasitiko juos šautuvo šūviais iš vidaus. Vienas šūvis kaip tik pataikė jaunam revoliucionierių talkininkui Janušauskui taip nelaimingai, kad tasai neilgai pasirgęs ir mirė.

Pašautą vyruką kad ir buvo bandyta paslėpti, bet kur tu išslėpsi nuo žmonių. Bematant visas dalykas iškilo aikštėn. Prasidėjo policijos tyrinėjimai. Suėminėjimai, teismai, bausmės...

(Tęsinys 60 pusl.)

(Pabaiga iš 58 pusl.)

Toks jo dvasios palikimas atiteks doriškai atgimstančiai Lietuvai. Tą palikimą paveldėjusi katalikų visuomenė Lietuvoje bus jam dėkinga ir jo nepamirš. O dora yra valstybės pamatas.

TĖVAI MARIJONAI IR JŲ RĖMĖJAI

Arkiv. Matulevičiaus mirties metinės sukaktuvės. Sausio 27, 1934 sueina septyni metai nuo mirties Tėvų Marijonų Kongregacijos atnaujintojo šventos atminties arkivyskupo Jurgio Matulevičio, M. I. C. Marianapolio kolegijoje ir visuose Marijonų vienulynuose toje dienoje bus pamaldos už savo vadą, kurio nors kūnas atsiskyrė, bet jo šventa dvasia tebyra su mums. Ne tik jo darbai ir idėjos yra varomos pirmyn, bet iš Europos ateina vis dažnesni gandai, kad jis pats tebeveikia vargstančių žmonių naudai.

Gyliai tikintieji eina melstis ne tiek už jį, kiek jo užtarimo pas Dievą šauktis. Kaune bazilikos rusyje, kame jo kūnas padėtas, dažnai galima pastebėti meldžionių ar paliktas aukai žvakės. Pranešama apie per pamaldumą į arkivyskupą Jurgį apturėtus stebuklingus išgyvimus. Daug žmonių arkivyskupa Matulaitį tiesiog vadina šventuoju. Šventuoju jį pavadino ir Lietuvos prezidentas Smetona. Kyla vis dažnesni reikalavimai daryti žingsnį jo beatifikacijai.

XX metų literatinis jubiliejus. Kun. Dr. Jonas Navickas, M. I. C. yra pasižymėjęs, kaip pedagogas, auklėtojas, organizatorius ir literatas — rašytojas. Žodžiu, talentų jam Kurėjas nepašvokštėjo. Prie jų dar reiktų priskaityti ir jo neišsemiamą energiją bei darbštumą. Tik muzikoje kunigas direktorius ligšiol nepareikšė ypatingų gabumų, tiek vokaleje, tiek instrumentualėje.

Šiais metais sueina kun. Jono Navicko, M. I. C. dvidešimties metų sukaktuvės nuo pirmo viešo pasirodymo jo kuribinių literatinių veikalų.

Jubiliejančio literatūros rūšis: drama, istorija, apologetika, pedagogija, blaivybė, publicistika. Poezijoje, rodos širvintas Navickas, ligšiol viešumon nepasireiškė. Ypač visuomenė mėgsta skaityti jo kronikas.

Šauniam mūsų visuomenės darbininkui, kuris visas savo jėgas ir gyvenimą jai pašventė, jubiliejaus proga "Laivas" su savo visais prieteliais linki ilgiausių metų ir tolymesnio pasisekimo užsibrėžtose užduotyse.

Klierikų šventimai. Klierikai marijonai einantieji aukštesnius mokslus Rymo universitetuose yra pašvęsti: Vincas Černius, M. I. C. ir Juozas Pauliukonis, M. I. C.—egzorcistu ir akoliau; Juozas Vaškas, M. I. C. ir Jonas Vosylius — dijakonu.

Tikima, kad dijakonas J. Vaškas, M. I. C. ir dijakonas Jonas Vosylius bus pašvęsti kunigais kovo mėnesyje.

Vasario 2 Tėvų Marijonų Vienuolyne Chicagoje bandimo apeigas atliks brolis Vincentas ir brolis Tadas. Te jiems

(Tęsinsys iš 59 pusl.)

Revoliucionieriai iš savo pusės dega kerštu tiems, kuriuos įtarinėjo juos policijai įdavinėjant. Kalčiausias, žinoma, visu jų akyse, be abejo, buvo Žiugžda, kuris gindamasis buvo pašovęs tąjį vaikina. Vadinasi nutarta jis nubausti mirties bausme. Mat, revoliucionieriai turėjo kaip ir savo teismą, kuris išdavinėdavo nusprendimus, o paskui paskirtieji ekzekutoriai turėdavo tą nusprendimą įvykdinti. Jų teismas Žiugždą nusprendė nubausti mirties bausme.

Ekzekutoriai ilgai taikstėsi tą nusprendimą įvykdinti. Vis tačiau jiems nepasisekdavo: į namus eiti neatsargu. Syki pabandę, antrą nedrįso. Miške sunku buvo vieną užklupti. — Taip sekė jie jį ilgą laiką. Kol pagalios miške pasislėpę užtvkojo, kai Žiugžda važiavo keliu per mišką. Leido jam pravažiuoti, kad nereiktų susitikti akis į akį. Jam pravažiuavus pro jų landynę, iš užpakalio paleido jam nežinau kelis šūvius ir tokiu būdu iš pasalu atėmė jam gyvybę.

(Pabaiga 64 pusl.)

Dievas laimina ištvirti tame kelyje į kurį juos pašaukė.

Naujas Semestras Kolegijoje. Mokslo metai Marianapolio kolegijoje dalinami į tris tarpus: pirmas prasideda rugsėjo mėnesy, antras nuo Trijų Karalių ir Trečias nuo Atvelykio. Kožnas trečdalis baigiamas kvotimais. Pirmajame semestre šiais metais pasižymėjo, gaudami laipsnius 93-96: S. Vaičaitis, Pr. Prancuskus, Stasys Grafas, Stasys Aleksis, Jonas Šaulis, Mikas Juodkus, Antanas Mičiūnas.

Laipsnius nuo 94 ligi 99 įgyjo sekantieji: J. Grenda, E. Bulevičius, J. Juodkus, J. Andrulionis, E. Einoris, J. Liolia, J. Kacevičius, J. Jurčikonis, A. Šeputa, P. Skeivis, A. Bambalas, P. Balčiūnas.

Kalėdų metu studentai turėjo sudarę gražų vakarėlį į kurį ir Kalėdų Diedukas atsilankė su dovanomis. Kaip dovanas gauti, ir seniai nudavė vaikus. — Kiek būta džiaugsmo!...

Kun. Juozas Vaitkevičius, M. I. C. sugrįžęs iš Europos retai kur bevažiuoja su misijomis. Mat, dabar jis kapeliono pareigas eina Šv. Kazimiero Seserų vienuolyne ir rašo visiems metams tikybinių apmąstymų knygą. Syki savaitėje jis teikia konferenciją Tėvų Marijonų vienuolyne Chicagoje. Nuo Naujųjų Metų ėmė reguliariai raštais sandarbininkauti dienraštyje "Drauge" ir mūsų "Laive." Praeitą gi savaitę pradėjo tikybinių prelekcijų seriją Lietuvių Liaudies Kursuose Chicagoje. Žodžiu, buvęs Lietuvos Universiteto profesorius savo spėkų nesigaili visuomenės gerovei.

Kun. Antanas Petrauskas, M. I. C. grįžo iš misijų trumpam pailsiui. Už dviejų savaitių vėl pradeda misijų darbą nuo Sheboygano lietuvių parapijos. Te gaus pasilsėti vėlai pavasary.

Paskutinės dvi misijos, Philadelphijoje ir Harrisone buvo labai nepatogiamė

ore, tačiau nei lietūs, nei pašalos tikinčiųjų nesulaikė nuo misijų lankymo.

Dabar kun. A. Petrauskas labai įdomiai rašo atsiminimus iš pasaulinio karo Lietuvoje. Galima pasiskaityti mūsų dienraščio "Draugo" atkarpoje.

Broliai ir Kunigai Vienuoliai. Kaip ir kituose vyrų vienuolynuose taip ir Marijonų, yra kunigai vienuoliai ir broliai vienuoliai. Broliai vienuoliai daro tuos pačius neturto, klusnybės ir skaistybės įžadus kaip ir kunigai vienuoliai. Ir broliai ir kunigai vienuoliai bendrai atlieka kasdienes vienuolių pamaldas, sykiu laiko metines rekolekcijas, sykiu valgo, daugelį darbų bendrai atlieka. Žodžiu broliai skiriasi tik tuomi, kad, neturėdami kunigo šventimų, jie Mišių nelaiko nei Sakramentų nedalina. Kožname vienuolyne visuomet yra ganėtinai darbų, kuriuos sėkmingai gali atlikti broliai, kad nereikia trukdyti kunigų nuo bažnyčios darbų.

Kurie broliai turi aukštesnį mokslą tie mokytojauja arba dirba laikraščių redakcijose. Broliai mažesnio mokslo dirba spaustuvėje, platina katalikiškus laikraščius, dirba prie ūkio, virtuvėje, arba vienuolyno siuvimo ar kitokio amato dirbtuvėlėse. Žodžiu, kožnam yra darbas sulig mokslo ir gabumų. Tat ir neturtingam ir be didelių mokslų jaunikačiui, galima būti vienuoliu. Kurie jaunikaičiai yra linkę į vienuolinį gyvenimą, rašykite adresu: Marian Fathers, Hinsdale, Ill.

— Duok, Viešpatie, kad pažinčiau ir daryčiau Tavo valią. — 300 d. atl.

— Jėzau, kantrus ir nuolankios Širdies, padaryk mano širdį panašią į Tavąją Širdį. — 300 d. atl.

— Dieviškoji Jėzaus Širdie! atversk nusidėjėlius, gink mirštančiuosius, gelbėk skaistyklos sielas! — 300 d. atl.

— Švenčiausioji Aušros Vartų Panele, melskis už mus! — 309 d. atl.

SVARBESNI MŪSŲ LAIKŲ ĮVYKIAI

NAUJAS LAIKRAŠTIS

Nuo Kalėdų pradėjo eiti Brooklyne naujas savaitraštis, laikraštis vardu "Amerika." Laikraščio leidėjai yra tos apie linkės lietuviai katalikai veikėjai.

"Laivo" redakcija sveikina naują sandarbininką kultūros dirvoje ir jam linki pasisekimo.

AMERIKOS ATSTOVAS LIETUVAI

Naujas Jungtinių Amerikos Valstijų atstovas, p. John McMurray jau Kaune ir savo paskyrimo raštus įteikė Lietuvos respublikos valdžiai.

Lietuviams užsieniečiams remti draugija paskutiniame savo posėdy nutarė padaryti visoj Lietuvoj rinkliavą ir gautas pajamas panaudoti vargšančių lietuvių išeivių šelpimui. Be to, ta draugija jau vykdo nutarimą įsteigti Brazilijoj, Argentinoj ir kitų šalių didesniuose miestuose, kur yra daug lietuvių, bibliotekas. Knygąs jau aukoja visi Lietuvos rašytojai ir leidėjai.

UŽSIENIO LIETUVIAMS GELBĖS

Užsienio Lietuviams Remti Draugija mano paskirti metuose vieną lietuvių dieną propagandai, kad justų viso pasaulio lietuviai; numatyta 1935 m. sušaukti viso pasaulio lietuvių kongresą; išplėsti planingai kolonizaciją. Tam tikslui steigiamas fondas, kuris rūpinasi išeivijai paruošti inteligentų specialistų.

NAUJA ŠVENTOJI

Sausio 14 popiežius paskelbė šventąja Mielaišrdingųjų Seselių Kongregacijos įsteigėją — seserį Joaną Antidą Thouret.

Šv. Joana gimė Francijoje 1765 metais, mirė Neapoly, Italijoje 1826 metais. Jos įsteigtoje vienuolijoje seselių dabar yra apie 8.000 įvairiose pasaulio šalyse. Kanonizacijos iškilnėse buvo 20 kardinolų, 50 vyskupų ir didelės minios žmonių. Po jos mirties įvykę stebuklai paskubino šv. Joanos Thauret kanonizaciją.

VOKIETIJOS KATALIKAMS SUNKU

Hitlerininkai Vokietijoje pradėjo kurti naują stabmeldiją. Jie atmeta Senąjį Testamentą, iš kurio Kristus liepą neišmesti nė vienos mažiausios raidelės. Kas bolgiausia, kad hitlerininkai nori į savo rankas suimti visą jaunimą ir prieš-krikščioniškoje dvasioje auklėti. Ir katalikai ir protestantai prieš tokius pasikėsinimus pradeda bruzdėti.

UŽ ŠV. MIŠIŲ LAIKYMĄ KALĖJIMAS

Meksikoje, gruodžio mėn. 29 dieną Durango apylinkėje teisėjas vieną kunigą nuteisė 3 mėnesius kalėjimo už tai, kad laikė šv. Mišias be pasaulinės valdžios leidimo.

El Chico mieste buvo vienintėlė bažnyčia. Šiomis dienomis ji nugriauta ir iš jos medžiagos turėjo būti statomas kalėjimas. Bet medžiagą kažkas išvogė ir kalėjimas liko nepastatytas.

VATIKANAS. — Al Cianca ir broilai Buccighioniai prisipažino Italijos teisme, jog jie priklauso antifašistinei "Teisingumo ir laisvės" organizacijai ir pereitą vasarą birželio mėnesį buvo surošę nepavykusį pasikėsinimą prieš Šv. Tėvą. Jie norėjo sugriauti šv. Petro baziliką iškilmingų pamaldų metu, kai bazilikoje buvo Popiežius, daug kardinolų ir dešimtys tūkstančių žmonių. Bet tik viena bomba suspėjo padėti, buvo suimti. Visas Rymas labai pasipiktinęs.

* * *

MISIJONIERIAUS UŽRAŠAI

Harrison, N. J. — Harrisono lietuvių kolonija viena iš didesniųjų. Kiek teko girdėti iš paties klebono — kun. L. Vaičekausko ir jo padėjėjų, iš viso prie parapijos priklausančių šeimų priskaitoma čionai apie 600. Labai galimas daiktas. Aš pats savomis akimis regėjau tiek daug renkančiųsi į bažnyčią žmonių, kad erdvokas maldos namas kai kuriomis dienomis

nepajėgė visų sutalpinti. Daugelis turėdavo liktis už durų ir lauke melstis.

Radau čia daugelį savo pažįstamų dar iš Lietuvos. Patsai klebonas yra kilęs iš Igliaukos, visai netoli nuo Marijampolės. Jis dar būdamas Peterburgo Kunigų Seminarijos klieriku mane gerai pažinojo. Ir tarp parapijonų daugelį atradau senovės savo pažįstamų. Net giminių ne vienas šioje vietoje yra apsigyvenęs. Be galo malonaus įspūdžio man padarė susitikimas su pp. Kemežių šeima, kurios galva yra kilęs iš to pat kampo, iš kur ir aš. Seni pažįstami ir net giminės. Kaip miela man buvo išgirsti, kad vienas pp. Kemežių sūnus, Mykalojus, pereitą vasarą baigė Kunigų Seminariją ir įšvėstas kunigu. Jis dabar kol kas paskirtas vikaru į Patersoną prie airių parapijos. Kalbėdų šventėms buvo ir jis pavykęs pas tėvus pasisvečiuoti. Ta proga ir aš turėjau laimės su savo giminaičiais arčiau susipažinti ir pasidžiaugti, kad gimęs ir augęs Amerikoje, o tačiau savo tėvų kalbą taip gražiai moka, kad klausydama jį bekalbant sunkiai pažintum, jog ne Lietuvoje gimęs.

Harrisėno parapija apima ypatingai du miestus: Harrisoną ir Kearnę. Šiame pastarajame gyvena daugiau lietuvių, negu Harrisėne. Dėl tos priežasties Kearniečiai ne labai patenkinti tuo, kad ne jų mieste yra bažnyčia. Nors tuodu miestu taip susije vienas su kitu, kad specialisto reikia atskirti, kur baigiasi vienas miestas, ir kur prasideda antras. Taigi pradžioje, kai kūrė parapiją, niekam nė į galvą neparėjo skųstis tuo, kad bus šioje vietoje bažnyčia neparankū. Tada visų mintis buvo, kad tik turėtų savą bažnyčią. Dabar jau pradeda kai kurie nerimauti. Aš pats esu girdėjęs šitaip kalbančių: — Pradžiai nesigailėjau aukų, daviau apšėiai. Daugiau bet neduosiu, jei bažnyčia liksis šioje vietoje. Taigi kun. Jakščio laikais išmūrintame rūsyje (sklepe) ir ligi šiol laikomos pamaldos, To-

liau varyti pradėtąjį darbą nebandoma. Kaip ilgai taip tęsis? — Nieks pasakyti negali. Aš manau, kad pagalios taip ir liksis bažnyčia senoje vietoje.

Misijų ir Keturių dešimtų valandų pamaldos pavyko kuo geriausiai.

Kun. A. Petrauskas, M. I. C.

KĄ MŪMS DUODA KATALIKŲ BAŽNYČIA?

(Tęsinys iš 55 pusl.)

minios ėjo paskui Jėzų ir per tris dienas ir tris naktis klausėsi patraukiančių Kristaus žodžių. Aišku — šios trijų dienų misijos ar rekolekcijos (jei taip galima būtų pavadinti) išsėmė visas klausytojų jėgas ir jie pajuto alkį. Ir ką gi minia daro? Kreipiasi prie Išganytojo ir šaukia: "Viešpatie, duok mums duonos!" nes mes jau trys dienos nieko nevalgėme. Ir ką gi Jėzus atsakė? Jėzus kreipiasi į apaštalus ir liepia esama duona pavalgydinti žmones. Duonos buvo nedaug, bet Kristus padaugina ir liepia mokiniams padalinti. Šv. Raštas sako, kad visi valgė ir visi buvo sotūs.

Štai puikus pavyzdys parodantis, kaip Jiems nuolatos kalbėdamas apie dangų nepamiršo taip pat ir alkanų bei vargšų ir juos pavalgydino. Jis ragina visus būti gailestingais ir šelpti artimą. Taip pat darė ir apaštalai, kurie laiškuose rašytuose tikintiesiems rūpinasi neturtingais, o ypač neturtingomis apleistomis našlėmis. Šv. Povilas nešė aukas Jeruzoliman neturtingiems krikščionims. Gi amų laikų diakonai šalia Dievo žodžio skelbimo turėjo ypatingą pareigą — rinkti aukas ir šelpti neturtingus. Taip diakonas šv. Steponas paklaustas turto, nurodęs ranka našles ir našlaičius atsakė: "Štai mano turfas!"

Visais amžiais Kristaus įstiegtoji Bažnyčia rūpinosi grynai gyvenimo reikalais.

Beveik pusė vyrų ir moterų ordenu

ir vienuolynų yra pasistatę sau tikslą — rūpintis neturtingais ir ligoniais. Be to, tą patį mums pasako tūkstančiai įvairiausių senelių prieglaudų ir šiaip įvairių labdarinių namų, kuriuose visi reikalingi pagalbos randa; *tie visi dalykai kaip tik išaugę iš Bažnyčios.*

Prisiminkime tik garbingos atminties popiežiaus Leono XIII encikliką *Rerum novarum*, kur ginami yra darbininkų reikalai ir taria atvirą žodį prieš įvairius kapitalistus, darbininkų išnaudotojus — tai taip pat mums puikiai paliudyja, kad Bažnyčia nepamiršta savo vaikelių ir šio gyvenimo reikaluose.

Gi paskutiniausiais laikais irgi Bažnyčia ypatingu rūpestingumu rūpinosi žmonių materialine gerove. Štai nuo karo nukriaustiesiems Bažnyčia stengėsi padėti. Arba vėl: bolševikams pradėjus viešpatauti Rusijoje milijonai žmonių mirė iš bado. Štai popiežius kviečia pirmas viso pasaulio tikinčiuosius šelpti sulig išgalės tuos nelaimingus žmones. Ir pats popiežius savo gausia auka sušelpė baudujančius rusus.

Visuose kraštuose k. a. Vokietijoje, Prancūzijoje, Belgijoje, Holandijoje, Lietuvoje ir Amerikoje yra Bažnyčios žinioje organizacijų, kurios rūpinasi vien labdarybės reikalais. Apie tai netenka daug kalbėti, nes tai beveik visiems yra puikiai žinoma.

Taigi matome, kad Bažnyčia neapsirubežiavusi vien dvasiškais reikalais, bet kur tik randa reikalo visur stengiasi pagalbėti.

Bažnyčia lygiai kaip kadaise Kristus žemėje gyvendamas padaugina kasdieninę mūsų duoną, glaudžia prie širdies visus kaip geroji motina, gydo žmonijos žaizdas kaip anas evangelijos samarietis. Užmetimas, kad Bažnyčia man nieko neduoda, yra išlaužtas iš piršto, nes visi Bažnyčios darbai kaip tik priešingai rodo: *Ji yra didžiausias žmonijos*

geradaris, nes Ji teikia mums amžinų dvasinių gėrybių, bet nepamiršta ir laikinų.

Jeigu Bažnyčia apsirubežiuotų vien evangelijos skelbimu ir platinimu žmonių širdyse Kristaus Karalystės, liepdamas būt blaiviams, skaistiems, nedaryti niekam nė mažiausios skriaudos, neleisti be reikalo turto, — tai jau tuo pačiu gerintų žmonijos gyvenimą žemėje.

Štai trumpai suminėjome tas geradarybes, kurias Bažnyčia mums teikia; jau kiekvienas iš to supras koks neapgalvotas yra ankščiau minėtas priekaištas.

—000—

Todėl būkime ištikimi Bažnyčios vaikais, klausykime Jos visuose dalykuose, mylėkime Ją visa širdimi, o tai darydami atrasime išganymą ir amžiną gyvenimą. Nors Bažnyčia yra vartai į dangų, tačiau rasime Joje pagalbos ir kasdieniniuose gyvenimo reikaluose.

Po Bažnyčios globoš sparnais teina visas mūsų gyvenimas.

Tevadovauja mums Bažnyčia sunkioje ir pavojingoje šios žemės kelionėje į amžinatvę, tebūna Ji šviesa šios žemės tamsybėse, tevairuoja Ji mums tarp šio gyvenimo jūros audrų.

Tebūna mums visiems didžiausias džiaugsmas, kad gyvename tikroje Dievo Bažnyčioje ir Joje galėsime mirti.

Vertė Vyt. Mankeliūnas.

(Pabaiga iš '60 pusl.)

Policija pradėjo vėl tyrinėti užmušėjus. Nauji suėminėjimai, teismai, bausmės... Kai kurie iš revoliucionierių net gerokai nukentėjo. Pavyzdžiui, Sasnavos gyventojas J. L. gavo gerokai lupti rapnikų iš kazokų, o paskui dar teismas įkišo į kalėjimą. Pagalios išėjusį iš kalėjimo ištrėmė į Rusijos gilumą. Šis daugiausia už visus gavo nukentėti, nors, tiesą pasakius, gal mažiausia buvo kaltas už tuos visus prajovus ir skriaudas.

(Bus daugiau)